

Is dat verschijnsel aanvaardbaar. In de meeste gevallen eigenlijk niet. U vindt het misschien vreemd, dat ik dat tegen u zeg, want u vindt, dat het toch wel aanvaardbaar is, maar dat komt omdat u niet anders gewend bent. U bent onevenwichtig. Dat hoeft u niet toe te geven, maar het is zo. Waarom bent u onevenwichtig? Omdat u de innerlijke wereld niet kunt gebruiken als een aanvulling van en compensatie ten aanzien van die zogenaamde werkelijkheid waarin u leeft. Wanneer u in balans komt, dan is dat een toevalsprodukt, dat is geen werkelijkheid. Het is iets wat u niet kunt ontleden, niet kunt voorzien of kunt beschouwen. Laten we dan proberen, nu we de sluier tenminste voor een klein deel hebben weggehaald, daar iets tegenover te zetten. Ik kan natuurlijk mij geheel terugtrekken in het onbewuste. In dat geval zal het evenwicht hersteld worden. Maar ik weet niet welk evenwicht. Ik kan ook proberen bewust die innerlijke wereld die dan als droom, dagdroom of iets dergelijks naar buiten komt als het ware te gebruiken als een factor, een functie in mijn werkelijkheid. Op het ogenblik, dat ik dat doe, breng ik de innerlijke wereld naar buiten toe. Ze wordt hanteerbaar. Door die hanteerbaarheid kan ik mijn wereld juister zien, mijzelf juister beoordelen en vooral onevenwichtigheden, die voor mij bestaan, compenseren.

Ik zal er een voorbeeld van geven. U hebt een probleem. Wanneer u nu droomt over dat probleem, lost u het op in uw droom. Wanneer u wakker wordt dan heeft u nog wel bepaalde ideeën, maar die ideeën werken niet. Stel nu, dat u gewoon terugkomt in uzelf. De mensen, die met encefalographen werken zeggen dan, dat het alpha-ritme optreedt. U gaat u dus beheerst terugtrekken. U laat uw droomwereld doorwerken, maar u blijft daarbij wakker. Wat gebeurt er nu? Nu ontstaan er twee beelden, die schuiven over elkaar. Het beeld van het innerlijk antwoord op de vraag en het uiterlijk besef van de vraag. Nu zien we waar er correlaties zijn, waar er punten van aanraking zijn, parallellen. Daarvan kunnen we gebruik maken en het blijkt, dat we ons probleem op kunnen lossen. Maar we hebben meer gedaan. We hebben nu onze innerlijke waarden, waaruit we het antwoord kregen in feite zo ver mogelijk toegepast op de uiterlijke wereld. Kunt u het voorbeeld begrijpen, of moet ik het verder uitwerken?

Laten we het zo zeggen. U maakt twee tekeningen op doorzichtig folie. Het één is het onderbewustzijn, het ander is bewustzijn. Het bewustzijn schrijft een tekening neer, dat is een vraag. In uzelf schuilen antwoorden. Die antwoorden zijn niet altijd precies gelijk aan de vraag, zoals u die stelt. Dat kunt u begrijpen, nietwaar? Nu tekent u dus het antwoord zoals het in u bestaat op de tweede folie. U schuift ze over elkaar heen en wat ziet u? Een aantal lijnen corresponderen en die gebruiken we als basis voor onze benadering van het probleem. Dan heb ik mijn innerlijke en uiterlijke wereld samengevoegd. Dat betekent, dat ik tot een oplossing kom, die niet geheel past in het normaal rationeel kader. Wat ik wel heb bereikt, dat is een tendens vinden zoals ze in mij bestaat en ook een mogelijkheid zoals ze in mij bestaat en die direct en bewust toepassen op een probleem zoals het in de wereld voor mij bestaat.

Het gevolg is, dat ik in de oplossing meer mijzelf ben en dus over alle nodige capaciteiten op dat moment in feite kan beschikken. Komt er weer een probleem, een onderdeel van dat grote probleem, dan volg ik dezelfde procedure. Daardoor kan ik een correlatie tot stand brengen tussen mijn innerlijke wereld en mijn uiterlijke problematiek en leefwijze. In die samenvoeging van die beiden kom ik tot de oplossing van mijn probleem zoals het voor mij bestaat.

Gelijktijdig heb ik dus bij de oplossing niet gehandeld tegen mijn wezen in, hetgeen onevenwichtigheid veroorzaakt. Ik ben niet uit-gegaan van veronderstellingen, die in mij niet aanvaardbaar zijn, waardoor onzekerheid ontstaat en zelfs een onbewuste poging in feite om een oplossing te frustreren. Ik heb dus de meest perfecte aanpassing gekregen tussen mijn uiterlijke wereld zoals ik ze beschouw en mijn innerlijke wereld zoals ze bestaat.

- + Hoe kom ik aan die innerlijke punten.
- Dat is deel twee. Wat ik nu heb gezegd is in feite een procedure. Ik zeg droom, dagdroom. Een dagdroom is iets anders dan een oplossing, dat zult u met me eens zijn. Wanneer de dagdroom in verband staat met een probleem, dan probeert ze de problematiek en dus de onmogelijkheid voor mij te compenseren. Dat zult u begrijpen. Wanneer ik een probleem heb dan neem ik mijn droom-oplossing als het ware er naast. Dan blijkt, dat een aantal punten corresponderen. Die punten wijzen in de richting waar u de oplossing moet zoeken. Dat is dus de praktijk.

Dat is maar een klein sluiertje, dat we weg hebben. Ik weet niet of we vanavond aan een volledige striptease toekomen. Er is meer. U weet, dat het 'ik' in geardheid kosmisch is, of misschien weet u het niet, maar het is zo. Het ik heeft contacten met andere werelden, andere bewustzijnsvormen. U kunt het meeste daarvan niet uitdrukken. Wanneer ik nu in mijzelf kennis aftap van een gemeenschappelijk menselijke bewustzijn of andere bewustzijnsvormen, dan kan ik deze vaak niet formuleren. Dan ontstaat dus in plaats van het omschreven weten de emotie. De emotie is dus als het ware een richtingaanwijzer. Mijn persoonlijke emotionele reactie op problemen, of dat nu de vraag is of er een God is of welke trein ik het beste pakken kan, geeft mij aan in welke richting ik een oplossing moet zoeken. Wanneer er verschillende mogelijkheden in mijn denken, wezen en dromen bestaan dan zal de emotie die daarbij komt voor mij de keuze bepalen.

We gaan nog een stap verder. Op het ogenblik, dat ik mij laat dirigeren - voor een gedeelte - door dat innerlijk bewustzijn, dan moet ik uitgaan van mijzelf. Er bestaat namelijk voor een bewust leven geen werkelijke wereldbenadering, behalve vanuit zichzelf. U denkt misschien, dat u vanuit een ander kunt denken, maar dat is nooit waar. Het is altijd een illusie. U denkt dan vanuit een beeld, dat u zichzelf van een ander maakt en dat in over-eenstemming is met definities die in uzelf al bestaan. Vanuit mijzelf denkende komt het ogenblik, dat ik het onbekende kan ontmoeten. Het onbekende is onbekend, het is niet omschrijfbaar. Het wordt pas omschrijfbaar als het van onbekend tot bekend geworden is. Het onbekende noemen we God, kosmos, algeest.

- + Het is dus iets anders dan het onbeleefbare.
- Laat ik iets gek vragen. Heeft u ooit het standaardmenu van Johannes de Doper gegeten? Sprinkhanen met honing. Het smaakt uitstekend. Het smaakt naar noten, zoete noten. U heeft dat dus nog niet gehad. Het is dus onbekend. U weet wel, dat het bestaat, maar u weet niet wat het in feite is of wat de voedingswaarde is. Dat betekent nog niet, dat het onbeleefbaar is, want ook wanneer u niet weet, dat het dat menu is wanneer u het proeft, dan weet u wat het betekent voor u qua smaak. Het onbekende is niet identiek met het onbeleefbare. Dat is nogal makkelijk. Gelijktijdig werpt het wel weer een aantal moeilijkheden op, want het onbekende is dus niet omschrijfbaar, wel beleefbaar. Een heel bekend verhaal is, wanneer ik God beleef gaat het totaal van mijn beleven al mijn omschrijvingsmogelijkheden zover te buiten, dat ik kom tot een mystieke beleving, welke niet weer te geven is. Elke poging om die beleving alsnog in woorden

te formuleren is niets anders dan een leugen. U kent het woord schijn. Nu zeg ik dit: wanneer het onbekende optreedt, kan ik twee dingen doen. Ik kan het onbekende afwijzen of ik kan het onbekende aanvaarden. Wanneer ik het afwijs dan betekent dit voor mij eenvoudig dat ik nog geen grotere inhoud van mijn persoonlijk wezen kan gedogen. Wanneer ik het wel aanvaard, dan verander ik. Elke toevoeging aan mijn bewustzijn als geheel betekent een verandering van het ego in relatie tot alles wat daar om heen bestaat.

Als je dat zo stelt, dan kunnen we zeggen, dat op het ogenblik, dat we God toevoegen aan een mens, die mens geen God wordt. Maar die mens zal ook niet meer een mens zijn. Hij zweeft als het ware tussen beiden. Wat die mens doet is menselijk gezien niet mogelijk en niet redelijk. Vanuit God gezien is het onbeholpen. Om te komen tot die beleving is er een vereenzelviging nodig. Ik moet het onbekende eerst aanvaarden. Je kunt dit doen bijvoorbeeld door een rite. Ik heb dat hier geloof ik ook al een paar keer gedaan. Je kunt bepaalde geestelijke krachten uitstralen. Je kunt bepaalde geestelijke krachten oproepen.

Dat wil nog niet zeggen, dat ze redelijk iets te zeggen hebben. Toch - en dat is nu het wonderlijke van de zaak - verandert het wel iets in je. Soms tijdelijk, soms blijvend. Wanneer ik het onbekende kan oproepen zonder het te kennen, het kan beleven zonder het volledig te omschrijven, dan betekent dit dat het onbekende voor mij in feite een niet formuleerbaar verlengstuk van mijn persoonlijkheid is.

Wanneer ik een rol speel van een ander deel van dat onbekende, zal ik op dat ogenblik ook mede moeten beschikken over alle kwaliteiten, die vanuit dat onbekende ontstaan in die rol.

Wanneer ik dus - zoals in de Oudheid - deelneem aan de sacrale spelen dan ben ik niet mijzelf. Wanneer ik een God voorstel, ben ik de personificatie van die God, zover als die menselijk uitdrukbaar is. Wanneer ik nu niet alleen de rol speel, maar ik leef dit deel werkelijkheid, dan zal op dat ogenblik elk attribuut, dat voor mijn besef aan die God verbonden is, ook door mij beheerst worden. Dat is nu eigenlijk ook de kern van een hele hoop magie en van vele inwijdingsgedachten. Het is niets anders dan het aanvaarden van de verlengstukken van het ego, die in het onbekende uitlopen.

Nu hebben we weer een sluier weggegooid. Het onbekende is niet het onbekende, het is het onzegbare. Wanneer ik werk met het onzegbare ben ik in feite bezig om meer mijzelf te worden maar gelijktijdig mijzelf als ego minder te begrijpen. Wanneer ik mijzelf minder kan begrijpen omdat ik meer geworden ben, betekent dit dat het niet noodzakelijk is mijzelf te begrijpen om mijzelf ten vollete zijn. Er is geen verbinding tussen de redelijkheid van goed en kwaad zoals die voor ons bestaat bijvoorbeeld en de werkelijkheid van ons wezen. Een mens kan zich op aarde gedragen als een heilige en in feite een verlengstuk hebben tot in de chaos. Iemand kan een chaotische figuur lijken en in feite een verlengstuk hebben dat reikt tot aan de kroon zelf.

+ Is dat niet naar beide kanten zo.

- Het is altijd zo, dat datgene wat ik aanvaard van het onbekende, mijn werking middels het onbekend, de verandering bepaalt die in of vanuit de dingen ontstaat. Ik kan naar de kroon grijpen, ik kan naar de chaos grijpen. Beiden behoren tot mijn mogelijkheden. Maar het is alleen de mogelijkheid die ik aanvaard en realiseer, die dus voor mij actief is en mijn ego de invloed en werking ervan enzovoort mee bepaalt.

Dan komen we nog een stuk verder. Wanneer ik dit zeg over het 'ik' dan moeten we nog een sluiertje weggooien. Er bestaat geen toeval. Er bestaat alleen een onbewuste keuze uit mogelijkheden, welke door ons gezien het beperkte ik en wereldbegrip niet voorzien kunnen worden.

Alle mogelijkheden, die realiseerbaar zijn, bestaan in feite reeds voor ze door u ten dele of geheel gerealiseerd worden. Nu ga ik een stap verder. Erkennen van de werkelijkheid is dus voor mij het aanvoelen van de juiste keuze. Ik bepaal niet mijn leven, maar ik bepaal welke delen uit de mogelijkheden in het leven door mij kunnen worden waargemaakt. Wanneer ik die keuze dus bewust verander, zal mijn leven veranderen. Nu zeggen we dat de stof weer sterker is dan de geest. Voor een hele hoop mensen is het zo, dat de geest willig is maar het vlees zwak. Andersom komt het ook vaak voor, dan is het vlees erg willig, maar dan is de geest ook zwak. Wat ik probeer duidelijk te maken is dit. Ik ben de levenskracht. 'Ik' is het totaal van de levenskracht plus de reeks mogelijkheden die voor de levenskracht realiseerbaar zijn. Dan bepaal ik niet alleen vanuit mijn innerlijk mee wat er gebeurt voor mij, dat is niet identiek aan de waardering die een ander er voor zou hebben, maar ik beheers ook wel degelijk mijn wezen. Wanneer ik dus innerlijk de juiste harmonie vind, zal ik die afdrukken in mijn stoffelijke persoonlijkheid. Wanneer ik in mijn stoffelijke persoonlijkheid disharmonisch ben, dan zoek ik naar de aanvulling in mijzelf, waardoor ik een harmonie daaruit kan voorstellen, aanvoelen. Richt ik mij op die harmonie, dan verandert voor mij het patroon ook lichamelijk terug in de richting van het harmonische. De mens is innerlijk wel degelijk meester van zichzelf en - althans voor een deel- van zijn lot.

We leven in een wereld waarin een hele hoop dingen alleen maar gebeuren omdat we niet weten, dat het ook anders kan. Men zegt, dat de mens maar een enkeling is en een enkeling kan niets. Mag ik u iets gek vragen. Wanneer je een eendje bent dat opgewonden wordt en dat huppelt tot de veer is afgelopen, als jij degene bent die het eendje op kan winden, kan je ook bepalen in welke richting hij kan lopen. Het lichaam dat u hebt is vanuit uw werkelijke ik bezien zoals dat eendje. Alleen kun je dit redelijk niet zien, beleven, constateren. Wat volgt daaruit? Dat ik moet beseffen dat een groot gedeelte van hetgeen ik materiëel ben in feite een mechanisme is en dat de kracht die dat mechanisme bepaalt en stuurt het verlengstuk daarvan is. Wanneer ik mij richt op het verlengstuk van mijn ego, dan wordt mijn ik in materiële zin, zelfs psychisch, manipuleerbaar. En dan zitten we weer met het onbekende.

+ Dat kun je niet met je gedachten doen.

- Neen. Wanneer het niet redelijk voorstelbaar is, dan kun je dat niet denken.

Wanneer je niet denken kunt, is het misschien ook wel erg moeilijk om het te voelen. Wanneer je nu eens probeert om niet te denken en niet te voelen en gewoon in jezelf alles op laat komen aan emotie, aan beelden, aan voorstellingen, alles zonder het te reguleren, wat zal er dan gebeuren. Dan zien we de directe inwerking van het verlengstuk. Gefilterd door de hersenen, zeker. Gefilterd door menselijke emotionaliiteiten. Beperkt door menselijke conditionering. Maar het komt er door heen. Het zogenaamde leegmaken kent u allemaal. Wanneer ik mezelf leegmaak loop ik vol. Een osmotisch proces. De waarheid is om me heen. Ik leef in de illusie. Wanneer ik mijn waarneming van de illusie uitschakel dan zal de waarheid tot me doordringen. Alleen ik kan de waarheid niet uitdrukken, ik kan hem alleen beleven.

Dan gaan we nog een stukje ver^{der}. We zijn nu toch bezig alles te ontmantelen. Realiseert u zich wel hoe groot het verschil is tussen het feit en het woord. Hoe ik dat bedoel? Dat is heel eenvoudig. "Wat is dat mooi." Wat is mooi. Het is relatief, een oordeel. Geen werkelijkheid,

geen feitelijke kwaliteit. Je kunt zeggen: Dit is lekker, dat niet. Kwestie van smaak, reuk, ervaring. Persoonlijk. Geen absoluut iets. Er zijn mensen, die zijn dol op levertraan. U kunt zich dat waarschijnlijk niet voorstellen. Ik wil daarmee alleen maar duidelijk maken, dat de waar-deringen die wij hebben woorden zijn. Het zijn begrippen, associatie-reeksen. Maar die woorden en die associatiereeks die daarbij zit is niet bepalend voor de waarde van het ding. Een ander, eenvoudiger voorbeeld is het volgende. Een politieke verklaring en datgene wat de politicus doet, dat zijn ook twee heel verschillende dingen. Dat kunt u zo vatten. Wat de geestelijke predikt en wat hij innerlijk voelt zijn meestal twee verschillende dingen. Er is dus een groot verschil tussen de feitelijke wereld en de omschreven wereld. Wil ik zien wat de werkelijkheid is, moet ik niet kijken naar de woorden maar naar de resultaten voor mij. Dan nog liefst resultaten, die kenbaar zijn. Nu zal ik niet alle resultaten helemaal bewust kunnen ervaren, maar ik zal ze wel degelijk aanvoelen. Mijn eigen geneigdheid is belangrijker dan mijn overweging oftewel de formulering. Wanneer wij het woord als omschrijving weg laten vallen en wij proberen het weer te herleiden tot het feit, dan valt driekwart van onze wereld weg. Al onze oordelen vallen weg. Wat overblijft is een werkelijkheid waarop ik vertrouwen kan. Het woord is net als de mode. Vandaag betekent democratie nog, dat iedereen mee mag praten en morgen betekent het dat je mag zeggen wie er voor jou mag spreken, mits je dan zelf je mond houdt. Dus, ik moet terug naar de feiten. Feiten zijn voor mij alleen beleefbaar als harmonische of disharmonische. Wanneer ik terugga tot de feiten en niet tot de woorden en ik neem dan harmonie als basis, wat ontstaat er dan. Er ontstaat dan voor mij de overdracht uit het geheel van mijn persoonlijkheid naar de harmonische factor toe en de mogelijkheid om volledig en niet alleen stoffelijk of mentaal te reageren op het feit. Het resultaat is, dat ik en het feit in wezen één worden. Uit deze eenheid is het feit een volledige kenbaarheid geworden en het is gelijktijdig voor mij daardoor volledig beheersbaar, zover ik althans mijzelf beheers.

Heb ik het u tot nu toe lastig gemaakt of valt het mee? Ik dacht, dat ik het heel gemakkelijk had gemaakt. U ziet al weer hoe subjectief zo'n benadering is. Het is het onzekerheidsprincipe, ik heb het al gezegd. Nu moeten we ons eens voorstellen, dat wij terugkeren tot de bron. Stel je gewoon voor dat die bron de enige werkelijkheid is. Dan is niets wat hier bestaat belangrijk. Wat ik zeg is niet belangrijk. Hoe licht of hoe donker het is, is niet belangrijk. Alleen de bron. Wanneer ik de bron in mijzelf aanvaard, wordt al het andere, zolang ik het doe, overbodig. Wanneer ik terugkeer tot het overbodige is het te wijten aan het feit, dat ik nog niet in staat ben mijn contact met de bron onbeperkt te handhaven zonder mijn besef van de bron en mijzelf te verliezen. Wanneer de mens weer een sluier afneemt, blijkt dat hij in zijn onvermogen om voortdurend de bron te beseffen wordt tot het beperkte wezen, dat hij voortdurend meent te zijn.

Dan gaan we nog een stapje verder. We zijn toch bezig. Wat is het verschil tussen u en God? God is een begrip. We zijn met woorden bezig. U moet maar proberen er achter te voelen wat ik werkelijk bedoel. Het verschil tussen u en God is, dat God in al zijnde, al weet; dat u deel van God zijnde, niet in staat bent omtrent uzelf al te weten. Wat is de overeenkomst? Zoals God in alle dingen zijnde alle dingen is, zo kunt u door uw band met God in alle dingen zijn en alle dingen leren zijn.

Dan is er geen beperking. Alle verschijnselen zijn zinloos. Als alle verschijnselen in zich zinloos zijn, is elke betekenis die wij daaraan hechten op zichzelf overdreven. Niets is belangrijk. Wanneer niets belangrijk is, waarom zou ik me dan met dat iets nog bezighouden. Mijn wezen is gebaseerd op de kosmische harmonie, hoe en waar en in welke mate ik die uitdruk doet niet ter zake. Zolang voor mij wat ik ben, doe of beleef die uitdrukking van die harmonie kan zijn.

Dan is het harmonische aspect van het ego ten aanzien van het totaal de enige werkelijkheid waarop een mens gebaseerd kan zijn. Dit impliceert, dat al zijn weten, al zijn genieten, lijden, angsten en vrees in feite bijkomstigheden zijn, die voortkomen uit zijn eigen onbegrip van de werkelijke relatie met de wereld.

Heeft u commentaar?

+ Vraag over onbegrip en onbestuurbaarheid.

- Niet wanneer je uitgaat van een mertaal en omschrijfbaar beeld, wel als je uitgaat van de in je bestaande combinatie van gevoel, beeld plus onbekendheid. Je kunt dus niet waarmaken wat je wilt in verband met alles wat er aan je wezen verbonden is. Dit is misschien een gek antwoord, maar de meeste mensen denken, dat als ze nu maar een recept hebben het in orde komt. Dat recept is er juist niet. Er zijn wijsheden op deze wereld waar de mens dan in het algemeen zo'n beetje eigenaardig tegenaan kijkt. Eén daarvan is dat je alles moet verliezen om alles te gewinnen. De meeste mensen voelen wel voor het gewinnen als het verliezen er maar niet bij is. Toch is het eigenlijk waar. Wanneer ik mijzelf besef als onaantastbaar - en dat ben ik omdat ik deel ben van het goddelijke - dan is al wat om mij heen gebeurt in verhouding onbelangrijk. Dan is het belangrijkste voor mij om harmonisch te blijven met mijn innerlijke kern en de verschijnselen die daarbij voorkomen, doenniet ter zake. Dan kom je tot de moeilijke situatie, dat je misschien om te zijn wat je wilt, moet verliezen wat je op aarde bent. Doodgaan bijvoorbeeld. In de titel heeft u gezegd: moderne heiligen, moderne meesters. Waarom is iemand eigenlijk een moderne heilige? Omdat hij het innerlijk aanvaardt als enig criterium voor wat hij is, wetende dat het na een kort ogenblik al weer als illusie beleefd wordt. Dat je het ziet als een illusie. Wanneer je dat eenmaal doorhebt, dan blijken er ook een hele hoop andere gekke dingen te zijn. De meeste mensen worden beheerst door hun zenuwgestel, dat weet u misschien. Waarom zoudt u uw zenuwstelsel nu niet beheersen. De mensen zeggen, dat dit niet kan. Wanneer u getroffen wordt door een kogel, ik noem maar iets, of een snelle harde slag, duurt het een tijd voordat u pijn hebt. Waarom? Omdat uw zenuwstelsel op dat ogenblik niet reageert. Zeg nu eens, dat u tegen uw zenuwstelsel kunt zeggen, dat het niet mag reageren. Dan zult u pijnen niet voelen. U zult ze wel constateren, zoals de inslag van een kogel of die harde slag, maar die pijn die daar achter komt is er niet meer bij. Wat meer is, u kunt het proces beheersen. U leeft in een voertuig, dat is uw lichaam. Aan een lichaam mankeert nogal wat. Nu goed, weet u wat er aan uw lichaam mankeert? Dat is de moeilijkheid. Niet in medische termen, maar in het aanvoelen. Wanneer je het kunt aanvoelen, kun je tegen jezelf zeggen, dat het anders moet zijn en hier kun je zelfs van een gedachte, van een voorstelling gebruik maken. Wat gebeurt er dan als je dat goed doet. Dan reageert uw lichaam volgens uw wens. Kolder, zegt men. Een meester, die een hand afgeslagen wordt en die even een nieuwe laat groeien. Kolder. Waarom? In elke cel zijn die patronen nog aanwezig, die zijn dominant. Een cel wordt gedomineerd door zijn eigen cel kwaliteiten. Zeg gewoon tegen die cellen: "Deel je met de nadruk daar op" en het handje begint al weer te groeien. Alleen als je je hersens kwijt bent kun je moeilijk wat laten groeien. Als je je kop kwijt bent kun je moeilijk een nieuwe kop laten groeien. Als de kop lang genoeg leeft, zou je misschien nog een nieuw lichaam laten groeien. Waarom? Omdat de controle, de centrale, dat zijn voor u toch de hersenen, de grote en de kleine hersenen, bepalend zijn voor datgene wat er in en met uw lichaam gebeurt, dus ook datgene wat cel voor cel gebeurt op het ogenblik, dat je je zelf toestaat cel voor cel als het ware te beleven. Dat is helemaal kolder, vindt men.

+ Wel logisch, maar hoe doe je dat?

- U moet zichzelf toestaan om het te beleven. Nu kan ik er een heel verhaal over houden, maar het is toch voor elke mens een beetje

anders. Het meest simpele is, dat je gaat liggen en dat je eens begint te denken aan je nagel. Hoe voelt mijn nagel, hoe voelt mijn vinger. Hoe voelt mijn hand. En zo ga je verder. Dan kun je alle delen van je lichaam aftasten. Je begint gewoon met een punt en dan ga je de omgeving aftasten. Je probeert het elk afzonderlijk in jezelf te ervaren, als positief of negatief. Daar waar je negatief zegt, moet je zeggen: vervangen. Waar je positief zegt, zeg je doorgaan. Waar je tussen beiden komt - en dat komt heel vaak voor - daar moet je zeggen: versterking van wat ik als positief ervaar. Het gekke is, dat je dan in je lichaam heel wat kunt doen.

- + Als je ouder wordt kun je je moeilijker concentreren.
- Het heeft met leeftijd niets te maken. Je moet het anders zeggen. Wanneer je ouder wordt zijn er steeds meer cellen, die onvolledig kunnen functioneren, omdat zij onvolledig vernieuwingen kunnen ondergaan. Dat is de werkelijkheid. Je kunt daar aan toevoegen: ik behoef niet, scherp geformuleerd - en dat ziet men vaak als concentratie - aan iets te denken. Ik moet gewoon het beeld in mijzelf laten ontstaan. Dit vraagt meer voorstellingsvermogen dan concentratie.
- + Vraag over vasthouden van concentratie.
- Je pakt het gewoon weer op. De meeste mensen denken, dat concentratievermogen het vermogen is om tot één punt terug te gaan. Dat is eigenlijk niet waar. Werkelijk concentratievermogen is het vermogen om hoe je gedachten, hoe de reacties, hoe de wereld ook draait, voortdurend één punt centraal te stellen in elke reactie. Dat lukt je meestal wel. Zeker wanneer je begint het concentratievermogen bewust te verscherpen, dat betekent in het algemeen een lichte verandering in delen van de hersenschors, dat is mogelijk. Het is niet zo, dat dit voor u niet meer mogelijk is. Het is echt waar. Je moet natuurlijk niet beginnen met je hele lichaam tegelijk te doen, dat kun je nooit. Begin nu maar gewoon met één punt. Heeft u bijvoorbeeld één spier die altijd pijn doet. Denkt u aan dat punt van uw lichaam. Probeer helemaal te voelen wat er aan de hand is. Zeg dat dat gevoel moet ophouden, normaal worden, prettig. U hoeft zich geen cellen voor te stellen, alleen dat. Elke keer wanneer je denkt aan wat je morgen nog moet doen en wat zal er op de televisie zijn, laat dat liggen en ga weer terug naar dat ene punt, zodat dit steeds weer wordt aangeroerd. Daardoor ontstaat automatisch een verandering. In het begin gaat dat erg langzaam omdat je er zelf nog niet volledig in gelooft, dat wil zeggen dat je jezelf nog steeds een beetje afremt. Wanneer je het nu regelmatig doet en je merkt, dat er langzaam gevolgen zijn, dan krijg je meer vertrouwen, dat wil zeggen dat gedurende de ogenblikken dat het beeld bestaat de intensiteit, die je er aan wijdt, groter wordt. Dat noemen ze een sneeuwbal-effect. Daardoor kun je steeds meer in steeds minder tijd bereiken.
- + Nut van spierpijn.
- Spierpain is niet altijd groei. Spierpain is eenvoudig de aanduiding van een niet juist functioneren van een deel van het weefsel. Waarom weten we niet. Het nut van pijn over het algemeen is dat het aangeeft, dat ter plaatse of op een corresponderend punt een onregelmatigheid of een stress situatie bestaat. Dat is het voordeel van pijn. Wanneer ik tegen pijn zeg, dat ik dat niet wil beleven, dan kan ik de pijn als ervaring wegdringen, het zenuwstelsel verdringen. Dan weet ik ook niet meer wat er gebeurt. Wanneer ik die pijn aanvaard en ik zeg niet, dat die pijn moet verdwijnen, maar dat de bron van die pijn moet verdwijnen, dan verandert de zaak.
- + Als je weet....
- Dat hoe je zelf niet te weten, dat weet je lichaam.

+ Ideale toestand voorstellen.

- Je moet je voorstellen, dat op zo'n punt de ideale toestand ontstaat. Dat is - simpel gegeven - de oplossing. Dat is dus de reden waarom ingewijden ook in deze dagen nog zeer oud kunnen worden. Dat is ook de reden waarom stommelingen vaak zeer oud kunnen worden. De aanwezigen natuurlijk niet, die zijn allemaal even bewust.

De stommeling wordt oud omdat hij niet in staat is te beseffen wat er in hem gebeurt. Doordat hij emotioneel in feite een deel van zijn kwaal verwerpt, bestrijdt hij ze. Maar hij doet het onbewust. De ingewijde beseft wat er gaande is, hij beseft het, hij controleert het bewust en zal daardoor sneller en vollediger hetzelfde resultaat bereiken.

+ Beter het bewust te doen.

- Natuurlijk, het is veel beter te weten welke getallen van de lotto je moet invullen, dan wanneer je er een gooi naar doet. Je kunt allebei een keer een prijs hebben. In het ene geval ben je er zeker van. In het andere geval is het God zegene de greep. Dat is bij de stommeling. Maar God zegent die greep toch omdat God ergens het verlengstuk is van de persoonlijkheid, ook van degene die wij dan misschien verkeerdelijk als stommeling aanduiden.

+ Sommigen lukt het altijd.

- Die volledig onbewust reageren en het dan verklaren als een eigen verdienste. Een heel bekend verschijnsel. Met andere woorden die rationaliseren het innerlijk weg, terwijl de ingewijde juist innerlijk de resultaten die hij behaald heeft steeds verder leert activeren en zich door de resultaten steeds beter leert beheersen. Ik heb het u al gezegd, we komen er nog niet zo ver mee. We kunnen misschien een hele kleine oefening doen. U bent geen moderne heilige en ik hoop voor u dat u het nooit wordt. Een moderne heilige is iemand die door zijn medemens zo slecht begrepen wordt, dat ze hem verheffen tot een hoogte die hij zelf beseft nooit bereikt te hebben.

Laten we het eens heel simpel houden. Hebt u één punt, het geeft niet wat het is. Eén enkel punt waarvan u zegt, dat het lichamenlijk beter moet worden of waar u een oplossing voor wilt hebben. Eén punt, denk er even goed over na. Ik zal even deze geleende snufferd houden.

Goed. Probeert u nu zo goed als het gaat dat beeld vast te houden en eigenlijk tegelijkertijd op een afstand te horen wat ik ga zeggen.

Ik ben deel van Al.... Dit punt is deel van Al... Het Al heeft macht over alle dingen... het Al heeft macht over dit punt. Ik ben deel van Al.

In mij is de kracht van Al... Dit punt mag zo niet bestaan voor mij....

Verwarring worde orde.. Denk aan dat ene punt. Verwarring wordt orde.... wordt harmonie... Alles is één Eén klank. Alles is het Al in mij. Dit punt zal harmonie zijn. Dit punt wordt harmonie. Dit punt is nu harmonisch.

Laat nu maar los. Even adem halen. Wat een kolder eigenlijk. Maar het gekke is dat het werkt. U moet er maar eens op letten. Als u tenminste gedacht heeft aan één punt, niet aan te veel punten tegelijk. Ik heb het u van te voren gezegd. Dan zult u zien, dat op dat ene punt nu een verandering volbracht is. Niet wordt, is. Dat wil zeggen dat wanneer er een probleem was, de oplossing nu opgeslagen ligt. Het komt zo dadelijk spontaan naar voren. Wanneer het een lichamenlijk puntje was zult u ontdekken, dat u er niet meer aan denkt, omdat het u niet meer stoort. Dat is nu de aardigheid. Het is het wegnemen van de sluiers. Ik doe dat nu even met u om u een beetje op weg te helpen. U kunt het zelf ook. Even die intensiteit op brengen, die er nu voor een ogenblik door - zeg maar suggestie mijnerzijds - was. Eventjes vergeten, dat je het niet kunt. Even je hulpeloosheid vergeten. De mens speelt voor de wereld en zichzelf een rol. Vergeet die rol en besef jezelf. Dan zul je middels die rol waar kunnen maken wat je bent in plaats van door die rol verminkt te worden ten aanzien van wat je bent. Er is een God, natuurlijk is er een God of iets wat je zo zou kunnen noemen. Maar die God is geen uitdrukbare figuur. Die God is geen wezen wat wij kunnen bevatten of omschrijven. Het enige wat we weten is dat er ergens een verband bestaat tussen ons en die God.

Laten we dan het verband met die God als een innerlijk punt van aanvaarding nemen. Niet eens van geloof. We hoeven het niet te geloven. We zeggen steeds in onszelf het zou best eens kunnen zijn, laten we ons er maar op beroemen. Dan wordt je bewust. Wanneer je een rol speelt, die van jezelf of die van een ander, zul je ontdekken, dat zodra de werkelijkheid van het ik in die rol volledig gelegd wordt, die rol je vorm geeft. Dat wat je voorgeeft te zijn, wordt je zonder je het beseft. Raar maar waar. Wij zijn gelijktijdig beheerste delen van de kosmos en toch beheersers van ons eigen leven. Binnen het overzienbare zijn we een meester, we worden alleen door het onoverzienbare beheerst. Hoe meer wij het totaal beseffen, hoe minder zin het heeft onszelf uit te drukken in tegenstellingen tot het al. Daar wou ik het bij laten.

- + Graag een onderwerp voor de volgende keer.
- We sluiten af met De naakte waarheid. We slaan een paar scènes over. Het lijkt me bovendien een reuze leuk beginpunt voor degene, die het zal behandelen de volgende keer.
- + Het is elke keer hetzelfde.
- Het is niet elke keer hetzelfde. Het is doodgewoon zo. Ik kom hier en krijg een titel. Ik weet dus ongeveer wat mijn opdracht is. Ik moet die twee samenvoegen en gelijktijdig toch een paar dingen, die ik wil zeggen of doen, daar in vervlechten. Nu ben ik daar naar mijn eigen begrip althans redelijk in geslaagd. Dan vind ik het reuze leuk om de ander diezelfde uitdaging te geven. Het is geen kwestie van haat en nijd, het is eigenlijk een kwestie van een soort vriendschappelijkheid. Want de waarheid waarover we spreken is één en dezelfde, maar als je ze in een andere verpakking presenteert wordt ze misschien toch weer een beetje aantrekkelijker en dat is de bedoeling.

Dat was het. Dank voor uw aandacht. Het is misschien gek om te zeggen, maar probeer het zo nu en dan eens een keer wat ik u geleerd heb. Er zijn er een paar, die het best kunnen gebruiken. Ik zeg niet, dat u weer stralende jongens en meiden wordt, dat zou te veel tijd vergen. Ik denk echter wel, dat u zichzelf bepaalde moeilijkheden kunt besparen en lichamelijke verbeteringen en een grotere geestelijke veerkracht kunt bereiken. Dat zou misschien toch belangrijk zijn. Ik hoop, dat u veel succes hebt.

Goedenavond

HET SCHONE WOORD

Beheersing, rust, inzicht. Door inzicht kom ik tot beheersing, door beheersing kom ik tot rust.

Ik heb verdeeldheden gezien en
voor mijzelf gespleten en door het gebeuren en
het zijn, bijna kapot gereden.
Ik heb het bestaan doorschouwd en heb
in mijzelf geleerd
dat slechts de mens die zijn begeren
ook zijn angst regeert
noot werkelijk kan leven.
En leven wil ik en leven moet ik.
Het inzicht is mij wel geworden
dat ik als ik steeds moet bestaan.
Ik moet mijzelve zijn, mijn eigen banen trekken
op de aarde, in de geest en onbevreesd tot aan
het einde gaan.

Zie, nu ik mijzelf beheers
en zo niet langer lusten vrees
heb ik rust gevonden.
Ik schrik niet meer van mogelijk begane zonden.
Ik pocht niet meer op schijn verweven deugden.
Ik leef alleen
en in het zijn vind ik de stille vreugde
van het bestaan
van het nog leven
van het aanschouwen, verdergaan.
En in die rust mij zo gegeven
vind ik de kracht om voort te streven
tot aan het einde van het bestaan.

Het einde van het bestaan
dat niet door dood werd neergelegd
maar slechts door het zijn met alle zijn
waarbij het ik zichzelf ontzegt
de grens tussen zijn en zijn.